

A la Recherche du Collège perdu.

Een prestatie zonder voorgaande. Hoe hebben Eddy en Wim die ouwe zeelui 50 jaar na de veldslagen van 1960 bijeen gekregen?

Ze zijn er: 25 frisse, belegen of rijpe oud-strijders met de obligate littekens die de middelbare (?) leeftijd van een man sieren. Je ziet onmiddellijk dat ze nog genoeg humor in de rugzak hebben om te kunnen relativeren.

Schitterend! Met hun dames - trouw aan die mannen en omgekeerd.

Wie heeft voor wie gezorgd?

Ze zien er verdomd goed uit en... alle koppels zijn nog bij elkaar. Waar vind je ze nog? Maken ze die nog? Och, ook met vallen en vloeken en opstaan en elkaar verdragen... Maar toch. Misschien binnengekregen met een lepel van die strenge 'katholieke' siroop die toen naast de levertraan voor sterke mannen moest zorgen.

Wat onwennig schuiven ze naar het zonnige terras van de 'Incognito'. Uitstekende naam voor de Tiense locatie. Blijkt dat de meesten elkaar toch niet meer zo goed kennen. Soms verbaasd over het zilveren haar of het ontbreken ervan, een esthetische baard of groeven in het gezicht die er 50 jaar geleden niet waren. Allemaal toch met de brede lach van helden die uit Trojaanse en andere oorlogen thuiskomen en hun 'brothers in arms' terug vinden.

Enkele gezichten krijgen traag vorm uit vage contouren maar het lukt toch. Eigenlijk is het nog de vrolijke bende van vroeger toen ik als jong broekje voor die mannen ging staan.

Vergeten door velen maar ongetwijfeld unieke nog levende relikwie voor de annalen van het college: Een 'PRIMA' - toen telde men ook nog omlaag van zes naar één - met alle stempels en getuigschriften, zelfs prijsboeken en een indrukwekkende proclamatie in de Stadsschouwburg waar Latijn-Grieks en Moderne nog één grote klas vormden. Enkele vakken afzonderlijk, verschillende titularissen maar onder één paraplu.

Je voelt ook dat deze mannen zich samen een weg hebben gebaad door de humaniora. Soms was er het fatale en kwetsende commentaar van enkele leraren die zeker niet meer in een actuele cursus pedagogie thuishoren.

Het huidige cascadesysteem met het zwemmen door afdelingen zodat iedereen een humanioradiploma bezorgt, was voor deze mannen niet weggelegd. Pompen of verzuipen!

Leeft er nostalgie naar die 'goeie ouwe tijd'? Ik geloof het niet hoewel ik hier en daar commentaren hoor over waarden die met het badwater in de zee terecht kwamen: echte vriendschap, trouw, werken, werken, werken... een gegeven woord, eerlijk zijn...

De 'zitting'

Wim en Eddy hebben moeite om de bende op tijd naar het college te loodsen waar een lokale correspondent de groep - eerst zonder, daarna met vrouwen - naar de volgende Publipers of Streekkrant schiet.

De bel die Eddy trekt, heeft nog dezelfde dwingende klank en huidig directeur Frederickx brengt ons naar de bekende klas onder de trap.

Geuren zijn anders, apparatuur gesofisticeerd en het bord hangt niet meer op de vertrouwde plek. Iedereen schuift tussen de banken, het gedrilde zit er blijkbaar nog in.

De organisatoren hebben een PPP voorbereid. Wim heeft een regie uitgeschreven, compleet met stellingen en stof zijn voor commentaar.

Er is eerst de herinnering aan de overleden makers: Johnny Grootjans, Johan Vannuffelen, Paul Andries (+?). Hier en daar vult iemand aan met een anekdote.

Digitale foto's waren er nog niet en iedereen heeft moeite om iedereen te vinden op de groepsfoto's.

Dan komen de leraren aan de beurt. De bijnamen krijgen ze er onmiddellijk boven op: de Bokser, Fons, Pallieter, de Witte, Fille. Timolo, Vim, Pake Vandenbosch, Zjef Zjelei, Fien, Zizi, Poele...

Pallieter? Niemand begrijpt waarom Joossens die naam kreeg. Zo kosmosgenietend zag hij er toch niet uit?

Enkele 'Meesters' uit de lagere school krijgen ook een correcte naam en bijnaam.

Er zijn nog geslaagde karikaturen die leerlingen over leraars maakten na het afgeven van de examens.

Wim tovert een aantal stellingen uit zijn hoed die aanleiding zijn tot gefilosofeer over de tijd toen de geesten van die mannen hun vulling kregen.

Hij had gevraagd of ik een stichtend woord wilde brengen. Dat is ook gebeurd.

Een samenvatting?

Oude jonge leerlingen, jeugdige dames, meneer de directeur

Wat wil - kan een oud-leraar hier nog komen vertellen na vijftig jaar geluk, verdriet, vriendschap en ellende maar zeker ook heel veel liefde bij allen die hier aanwezig zijn?

Ik ben vereerd en heel dankbaar dat ik bij deze gelegenheid uitgenodigd ben...

In jullie bende waren er enkele koppige duvels die alles alleen wilden ontdekken maar liever niet luisterden naar de 'opvoeders'.

Er waren ook twijfelaars die verstandig genoeg waren om vroeg of laat op hun pootjes terecht te komen, geniale figuren die ik daarna nooit meer heb terug gezien maar die ongetwijfeld bergen hebben verzet.

Er waren grote dichters en schrijvers in de maak. Zij hadden alle Brusselmansen en de Aspes de prullenmand in kunnen schrijven.

In het schrift met de merkwaardigste opstellen dat ik jarenlang bijhield heb ik nog enkele relikwieën gevonden. Ondertussen zijn ze bankier, taaleraar, arts of ingenieur geworden maar ze lezen nog geregeld.

Stoere knapen waren er ook die stiekem een lief hadden naast de stille genieters die het college zagen als het noodzakelijke kwaad om hun dromen te realiseren.

Ik zag het allemaal en keek er naar en zie nu dat het goed gekomen is

Toch ben ik droef om de vrienden die er - hier en nu - niet konden zijn en om de andere - ook oud-leraars - die nu op een of andere Melkweg naar ons luisteren. Zij vinden ongetwijfeld ook dat het goed is.

In 1960 waren er nog geen vrouwen in dit gesticht en toch had ik sterke vermoedens dat er in lijf en leden van deze jonge snaken gevoelens sluimerden voor al het mooie dat in deze stad rondzwierf na de laatste belslag. De directie van het college wist dit blijkbaar ook.

Als eerste officiële lekenleraar kreeg ik de bijkomende opdracht - volgens een onuitgegeven bisdommelijk decreet - om na schooltijd in de stad lopende controles uit te voeren over eventuele intieme contacten of amourettes die hadden kunnen

groeien in Avendoorn, de Liefdestraat, de Broekstraat zelf - hoewel het Danebroekstraatje toen meer mogelijkheden bood - aan de bushaltes naar Boutersem, Glabbeek of Landen

Ik kende mijn eigen zwakheden en heb op die wandelingen de schoonheid van deze stad ontdekt en nooit iemand moeten rapporteren.

Ikzelf behoor tot de generatie die de tweede oorlog zeer bewust heeft beleefd.

Nadien is er veel veranderd.

Jullie behoren tot de kantelgeneratie die de gevolgen van fundamentele veranderingen in de maatschappij heeft moeten verwerken.

De eerste twijfels over hét Gezag ontstonden toen: wetenschap, nieuwe technologieën en bizarre visies zouden enorme mogelijkheden bieden maar eeuwenoude gevestigde waarden verdwenen stilaan en ongemerkt. Alles groeide te snel en niemand wist precies wat je met al dat nieuwe kon doen.

Toen kwam Hugo Janssen. Schitterend leraar en priester die teveel gelezen had, teveel gerookt en ook geloofde dat hij de mens snel kon verbeteren.

Zijn noodlot heb ik nooit verwerkt. Hij is na een opgemerkte passage hier en een carrière als directeur aan een Antwerps college, blind, maar niet rancuneus gestorven... Ik weet dat hij - naast andere oud-collega's uit die tijd - bij jullie positieve sporen heeft nagelaten

Met hem gingen wij naar Duitsland - Winterberg Sauerland. Een uitwisseling met leerlingen van een Duits Gymnasium. Nog nooit gebeurd! Neuastenberg werd een onvergetelijke ervaring. Ik heb nog steeds de indruk dat jullie toen allemaal uit de schaduw van de kerktorens gekropen zijn en beseften dat de wereld groter was dan het college en Hageland en dat leven mooi en rechtvaardig kon zijn zonder die immense voorraad dogma's.

De stroeve bevruchting die bij jullie vóór meer dan vijftig jaar in deze archeologische site gebeurde, was blijkbaar voldoende om uit te groeien tot fijne mensen...

Ik ervan overtuigd dat jullie toen een aantal ethische waarden meegekregen hebben die het leven bepaald en gestuurd hebben.

De kern van de boodschap bleek waardevol.

Wat kan ik jullie nu nog meegeven?

Weinig... maar er is nog zoveel wat een rustend of tot rust gekomen mens kan doen voor de wereld.

De meesten onder jullie hebben zich sociaal of cultureel geëngageerd.

Verder doen mannen ... dat houdt geest en lichaam jong!!!

Doe ik ook nog - elke dag...

Laat die bagage niet verstikken, fossiliserend in een zetel, wachtend tot de tomaten rood zijn in een burgerlijk tuintje met het perfecte gazon.

Wanneer ik jullie zo allemaal met de dames zie dan ben ik gerust en gelukkig omdat ik het hier en nu voor dit select gezelschap nog eens heb mogen zeggen.

Misschien kan deze ontmoeting de nodige impulsen geven voor een échte en volledige Renaissance van een vereniging voor oude – leerlingen, pioniers van dit college uit de vorige eeuw.

VIA heeft een jonge website maar met heel veel heimwee zoek ik naar de nog levende oud-strijders van ons college. Zij zijn verspreid over de hele wereld en ik weet dat ze wat willen weten over alles wat ondertussen met hun 'makers' gebeurd is.

Voor mij is deze ontmoeting een ontroerende confrontatie met het vreemde fenomeen OP VOEDEN

Ik durf hopen dat wij elkaar nog terug zien.

*Volgend jaar of ... veel later nog eens... met die afwezige koppige duvels op een of andere Melkweg?
Liefst nog toevallig bij een koffie op een terrasje of bij een échte Duvel...*

*Herman Vanclooster.
Tienen, 2010.16.04
vanclooster.buns@skynet.be
of Google*

Het feest.

Enkele kameraden van de avondploeg stonden ongeduldig te wachten op het terras van Etablissement Vogelzang in Kuntich.

Een bruiloft- of doopfeest mislukt wel eens omdat de getroffen families van begin tot einde bij elkaar hokken. Hier niet. Na de kennismaking en een vlotte aperitiefsessie kwamen de verhalen boven. De plezantste eerst. Normaal is dat sinds de Confessiones van Augustinus. Daarna over werk, carrière, kinderen, kleinkinderen en de zorgen van de moeders en de oma's.

De gastheren hadden een pittig menu besteld en de wijn zorgde voor de serieuze verhalen. Hier en daar toch een koppel dat een bluts of een schram meedraagt: eigen gezondheid, die van kinderen of kleinkinderen. Toch heb ik de indruk dat ze het allemaal goed gedaan hebben met kinderen die nog verder onder die kerktorens uit gekropen zijn en ergens in de wereld aan een toekomst werken.

De gesprekken met Willy Beullekens, Julien Dereze, Guido Francen, Roger Dewallens, André Holsbeek, Michel Mertens, Omer Pittomvils, Roger Simons, Theo Peeters, Eric de Neeff, Hugo Lerut krijgen zeker een vervolg op een terras ergens in Vlaanderen.

En... het is zonde dat de tijd en de kans er niet was voor mij om een boom op te zetten met Georges Bamps, Maurits Duerinckx, Paul Oversteyns, Julien Thomas....

Maurits Dodion krijgt een speciale vermelding: net uit het ziekenhuis na een serieuze ingreep, kwam hij ons met zijn echtgenote uitgebreid groeten. Moedige man die zorgt voor de geschiedenis van Hoegaarden. Volhouden en verder doen!

Het verhaal over de pannenkoeken en de speciale drank van Clément Vangilbergen mag ik jullie niet onthouden.

Was het wraak om een poets die men hem gebakken had? Was het een experiment? Hij had enkele klasgenoten uitgenodigd voor een traktatie met pannenkoeken en een speciaal drankje dat hij zelf gebrouwen had.

Zijn invités hebben na twee dagen met diarree gependeld tussen een collegetoilet en een les van ...Fille.

Clément heeft ook nu weer hetzelfde ernstige gezicht als vroeger wanneer hij iets vertelde en dat weet zijn echtgenote blijkbaar ook. Ik weet het nog steeds niet. 'Dichtung oder/und Wahrheit'?

Een bende tevreden mensen is naar huis vertrokken rond 22 u.

Klasse 1960 was een superlichting 'Made O.-L.-Vrouwecollege-Tienen'!!!

Met dank aan de noeste werkers: Wim en Eddy.

Voor mij was het een onvergetelijke ontmoeting.

den herman.

P.S. Hoe houd je een oud-leerlingenvereniging boven water?

Een accuraat en up-to-date adressenbestand en één - liefst twee overtuigde leerlingen - die zorgen voor een afspraak - best gebonden aan de hun klas, hun afdeling.

Paraplu's kunnen maar...

De 'mannen van 60' hebben bewezen dat het werkt.